

Българските периодични издания бѣха предназначени изключително за пропагандиране на възвишени цели и идеи; тѣ бѣха издавани отъ единични лица или групи отъ просвѣтители, църковни дейци и революционери, въодушевени отъ чисто идеални съображения, отъ любовъ къмъ отечеството и грижа за народното добро и благосъстояние. Никой отъ тѣхъ не мислѣше да свърже издаването на списание или вестникъ, които въ време на робството и народното бедствие се смѣтаха като нѣщо твърде скъпо, ценно, светомѣсто за излагане народнитѣ идеали и болки, съ материалнитѣ интереси на едно търговско предприятие. Почти до последно време бѣ запазена тази идеалистична черта въ българския печатъ. Схващането за разпространение на духовната храна както „стоката“, бѣше повече или по-малко чуждо, дори отблъскващо за българската интелигенция. Тя смѣташе за недостойно, вестници и списания да се разпространяватъ по сѣщитѣ пѣтища, както стоката. Затова книжовнитѣ предприятия се поддържаха изключително отъ помощи на родолюбиви българи, национални групи и културни сдружения.

При това положение, естествено, солидни вестникарски предприятия не можеха да се създадатъ. Повечето български периодични издания излизаха по 1—2 години, твърде нередовно, и не малко отъ тѣхъ спираха още следъ 3 или 4-ия брой. Отъ излизалитѣ 90 периодични издания, имаме сведения за 71 (42 вестника и 29 списания). Отъ тѣхъ въ отоманската империя сѣ излизали 18 вестника и 11 списания; извънъ нея 24 вестника и 18 списания.

По години се разпредѣлятъ така:

	ВЪ ТУРЦИЯ		ИЗВЪНЪ ТУРЦИЯ	
	Вестници	Списания	Вестници	Списания
До 1 г.	6	4	10	13
До 2 г.	2	3	7	3
До 3 г.	2	—	4	—
До 5 г.	2	3	2	—
До 10 г.	3	—	1	1
Повече отъ 10 год.	3	1	—	1

За останалитѣ 19 периодични издания липсватъ точни сведения, обаче, преобладаващото мнозинство отъ тѣхъ не сѣ излизали повече отъ година, така че процентътъ на из-